

Ани Монева

Не!

Очите ми поглеждаха със блясък
до вчера, когато някой го уби.
Хей тъй, подхвърлиха им пясък
и никой не помисли, че боли.

Сега от мен се иска да прогледна.
Но мога ли сред тая шир от суета
със погледа си аз да не засегна
или да разпознай ранената душа?

Ръцете ми докосваха със нежност
до вчера, когато някой я уби.
Запратиха ги в сивата безбрежност,
а исках да остава с тях следи.

Сега от мен се иска да погала.
Но мога ли сред тая шир от суета,
да спра ръцете си, да не ударя,
или да не поискам да мъстя?

Сърцето ми говореше със шепот
до вчера, когато някой закрещя.
Хей тъй, посегнаха на моя трепет,
защото искаха и мойта тишина.

Сега от мен се иска да обичам.
Но мога ли сред тая шир от суета
да върна трепета на малкото момиче,
без да поискам и аз да изкрещя?

Това не стигна. Поискаха душата.
Започнаха да ровят в моя храм.
Не им харесвало каква ми е съдбата.
А, не! Извиках! Душата няма да си дам!

КРАЙ

© Ани Монева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6723>]